

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Πάνω: Ο Χριστόφορος Παπακαλιάτης, στον ρόλο του Έλληνα που ερωτεύεται μια ξένη (Andrea Osvart).

Πάνω μεσαία: Η Ελληνίδα νοικοκυρά, Μαρία Καβογιάννη που ερωτεύεται τον Γερμανό συναξισιόχο J/K.Simmons.

Κάτω μεσαία: Ο Χριστόφορος Παπακαλιάτης με τον πρόωρα χαμένο Μηνά Χατζησάββα.

Πάνω δεξιά: Συμβολική θα χαρακτηριζόταν η φωτογραφία όπου η ξένη Ευρωπαία, Andrea Osvart, ανοίγει το παράθυρο του ελληνικού σινεμά.

Κάτω δεξιά: Σύγχρονο σκίτσο από Αθηναϊκή εφημερίδα.

Του Κώστα Μητρόπουλου

Η ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ ΑΛΛΑΞΕ ΠΟΛΥ ΤΗΝ ΖΩΗ ΜΑΣ (Το ελληνικό σινεμά, μας δίνει ξανά ελπίδες)

Αγαπητέ αναγνώστη καλημέρα

Κλείνουμε σήμερα την σειρά για τον ελληνικό κινηματογράφο, και συγκεκριμένα την περίοδο που χαρακτηρίζεται σαν η «χρυσή εποχή», του ελληνικού σινεμά.

Είχαμε αναφέρει την περασμένη εβδομάδα ότι ο ελληνικός κινηματογράφος μετά από την περίοδο της δεκαετίας του 1950-60, που γυρίστηκαν εκείνες οι διαχρονικές ταινίες, που άφησαν εποχή, και εκτιμούνται μέχρι σήμερα ως κλασσικά έργα, γνώρισε στην δεκαετία που ακολούθησε -1960-1970- μια λαμπρή αλλά προσωρινή λάμψη. Ήταν η εποχή της δημιουργίας των «σταρ». Όλοι εμείς οι παλιοί, ζήσαμε και χαρήκαμε τις ευχάριστες, έγχρωμες κινηματογραφικές παραγωγές με τους ωραίους πρωταγωνιστές και πρωταγωνίστριες.

Όμως, καθώς περνούσαν τα χρόνια, οι τότε «σταρ», χάνονταν ο ένας μετά τον άλλον. Ήμουν λίγοι, οι πιο «λαμπεροί», και κράτησαν το σινεμά για ορισμένο χρονικό διάστημα. Κάποτε τα άλλοτε «πιο λαμπερά αστέρια», έφυγαν νωρίς από την ζωή, και ο ελληνικός κινηματογράφος σιγά-σιγά, έχανε την παλιά του αίγλη.

Όλοι τότε πίστευαν, πως για αυτό έφταιγε η τηλεόραση, που κράτησε το κοινό στα σπίτια του. Όμως αυτό δεν ήταν η αιτία. Δεν έφταιγε η τηλεόραση, αλλά ο ελληνικός κινηματογράφος που δεν μπορούσε να δώσει κάτι καινούργιο, και να προσελκύσει το κοινό και να το φέρει ξανά στις κινηματογραφικές αίθουσες.

Έτσι άρχισε η παρακμή του ελληνικού σινεμά και οι κινηματογραφικές αίθουσες λειτουργούσαν, αλλά προβάλλοντας ξένες ταινίες, βασικά αμερικανικές.

Ξαφνικά τον περασμένο Δεκέμβριο, του 2015, ήρθε η μεγάλη ανατροπή. Ένας νέος σε ηλικία μόλις 40 χρόνων -ο Χριστόφορος Παπακαλιάτης, (γνωστός ηθοποιός και σκηνοθέτης, που έχει γυρίσει και προηγούμενα άλλη κινηματογραφική ταινία) παρουσιάζει σε πρώτη προβολή για τους δημοσιογράφους, την τελευταία του δημιουργία: «Ένας άλλος κόσμος».

Την άλλη μέρα οι αθηναϊκές εφημερίδες έγραψαν τα πιο εγκωμιαστικά σχόλια για την νέα ταινία του Χριστόφορου Παπακαλιάτη.

Έμενε να δούμε πως θα αντιδρούσε το κοινό. Και εδώ βεβαιώθηκε για πολλοστή φορά ότι το κοινό έχει ένα αλάνθαστο κριτήριο.

Από τις πρώτες εβδομάδες της προβολής της ταινίας, έχει κόψει μέχρι σήμερα 600.000 εισιτήρια. Αριθμός ρεκόρ για τα ελληνικά δεδομένα.

Την ταινία δεν την είδα. Δεν μπορώ να εκφράσω προσωπική γνώμη. Όμως με βάση τις εκτιμήσεις διακεκριμένων κριτικών Αθηναϊκών, εφημερίδων, πρόκειται για την μεγάλη ανατροπή και επανάσταση στα μέχρι τώρα δεδομένα των ελληνικών κινηματογραφικών σεναρίων.

Όπως γράφει μια Αθηναϊκή εφημερίδα «Πρόκειται για μια ερωτική τριλογία με κοινό φινάλε. Τρεις ιστορίες αγάπης ανάμεσα σε ξένους υπηκόους, η οποία ξεδιπλώνεται σε μια Ελλάδα που αλλάζει ραγδαία».

«Τρεις γενιές Ελλήνων, που πολεμούν να αντέξουν μια σκληρή πραγματικότητα, μέσα από ένα δυνατό έρωτα. Τρεις γενιές ξένων πολιτών που βρίσκονται στην Ελλάδα και ερωτεύονται Έλληνες στην πιο δύσκολη περίοδο».

Στην ιστορία υπάρχει κοινός παρονομαστής: η οικονομική κρίση, το εργασιακό, το μεταναστευ-

τικό, ο φασισμός, αλλά και το αιώνιο ερώτημα: ο έρωτας μπορεί να τα αλλάξει όλα;

Στην ταινία στην οποία πρωταγωνιστή και ο Χριστόφορος Παπακαλιάτης συμμετέχουν Έλληνες και ξένοι ηθοποιοί.

Αναφέρθηκα στην συγκεκριμένη ταινία απλώς για να τονίσω ότι όταν υπάρχουν νέοι δημιουργοί με πλατιούς ορίζοντες και απεικονίζουν την σύγχρονη Ελληνική πραγματικότητα, το κοινό, με το αλάνθαστο πάντα κριτήριο που το χαρακτηρίζει, ξέρει να εκτιμά, και να υποστηρίζει.

***

Αλλά ας κλείσουμε το σημερινό μας θέμα με την τηλεόραση στην οποία αναφέρθηκα στην αρχή. Εμείς οι παλιοί είμαστε τυχεροί διότι ζήσαμε σε εποχές και χαρήκαμε τις νέες τεχνολογικές ανακαλύψεις που οι άνθρωποι πριν από εμάς, δεν μπορούσαν καν να διανοηθούν την ύπαρξη τους. Αναφέρομαι στο μικρό ραδιόφωνο που κρατούσαμε στο χέρι με τις μπαταρίες, (μπορούσαμε να το μεταφέρουμε από κάμαρη σε κάμαρη ακόμη και εκτός σπιτιού) στην τηλεόραση (που κυριάρχησε στην ζωή μας βάζοντας τον κινηματογράφο στο σπίτι μας), και τέλος στο κινητό που άλλαξε πολλά πράγματα στην καθημερινότητα μας, και μας εξασφάλισε την άμεση επαφή με τους δικούς μας σε όποιο σημείο και αν βρισκόμαστε.

Αποχαιρετούμε τον κινηματογράφο και ανοίγουμε από την ερχόμενη εβδομάδα μια καινούργια σελίδα «αναμνήσεων από τα παλιά».

Δεν θα αναφερθώ στο θέμα. Θα είναι μια έκπληξη.

Αυτά για σήμερα.
Μπάμπης Ράκης